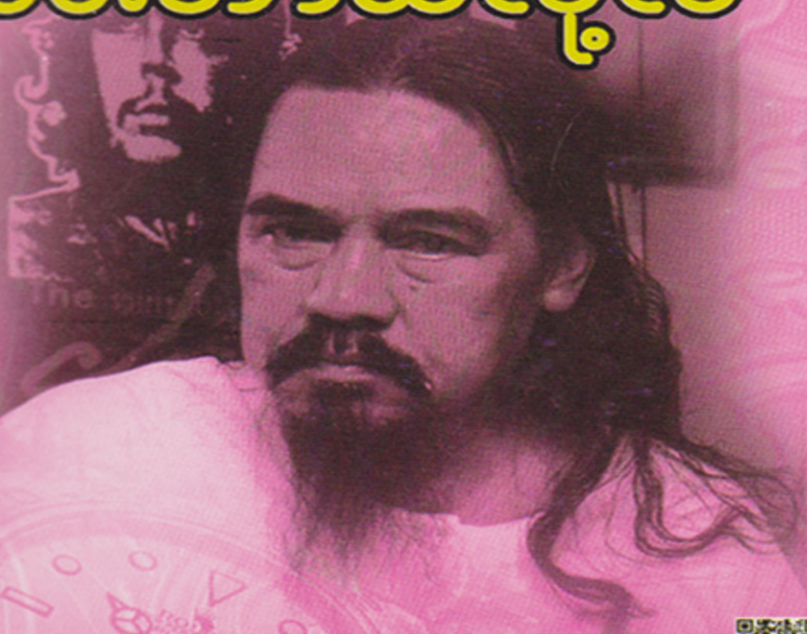

ထူးချွန်စာပေ

မင်းသိင်္ခ

မင်းဘာသိလိုလဲ

ဆရာမင်းသိင်္ခ၏ ဘဝနောက်ခံ သရုပ်ဖော်ဝတ္ထု

အတိတ်မှ ပုံရိပ်များ
အခန်း (၁)

အလှူအိမ်....

ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ရှိ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်တွင် ဘုန်းကြီး ၉ ပါး ပင့်ဖိတ်၍ အလှူကြီးတစ်လှူ ကျင်းပနေလေ၏။ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ဆိုသော်လည်း ဘတ်စ်ကားများပြေးဆွဲသော လမ်းမကြီး၏ နံဘေးအိမ်တန်းတွင်ဖြစ်၏။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ မြန်မာသမားတော်ကြီးတစ်ဦး၏ ဆေးရောင်းသော ဆေးတိုက်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုသမားတော်ကြီး ဖော်စပ်သော ဆီးဆေးမှာ လွန်စွာအစွမ်းထက်၍ လွန်စွာမှလည်း အရောင်းရ တွင်ကျယ်လာ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသမားတော်ကြီးမှာ ဆီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ထိုသမားတော်ကြီး မရှိတော့သော်လည်း သမားတော်ကြီး၏ ဆီး ဆေးမှာ တွင်ကျယ်လျက်ပင်ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော သမားတော်ကြီး မိသားစုမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြလေ၏။

လှူဒါန်းကျွေးမွေးသည့် အခါများလည်း ပေါပေါများများ လုံ လုံလောက်လောက်နှင့် မွန်မြတ်သော အာဟာရတို့ကိုသာ ကျွေးမွေးလေ့ ရှိ၏။

ထိုရပ်ကွက်တွင် ရှိကုန်ကြသော အသက်ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ်

ယောက်ျားကလေးများ ထိုအလှူတွင် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ကြလေ၏။ ထိုအရွယ် ယောက်ျားကလေး စုစုပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိ၏။ ထိုကလေးတစ်ဒါဇင်ခန့်သည် သယ်ရပိုးရသော အလုပ်များ၊ ခွန်နှင့်အားနှင့် လုပ်ရသော အလုပ်များကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ကြရ၏။ ထို့ပြင် ထိုကလေးများသည် ထိုရပ်ကွက်၊ ထိုလမ်းသားများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ပြင် ကလေးများသည် ဆိုဆုံးမရခက်သော ကလေးများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုကလေးတစ်ဒါဇင်သည် တစ်ယောက်သော ကလေး၏ စကားကိုမူ မြေဝယ်မကျ နားထောင်လေတော့၏။

ထိုကလေး၏ အမည်မှာ "မိုးသီး" ဟူ၍ဖြစ်၏။ မိုးသီးသည် သူနှင့် ရွယ်တူကလေး တစ်ဒါဇင်အား ထမင်းဝိုင်းများတွင် မည်သူက ထမင်းချမည် မည်သူက ဟင်းပန်းကန်ချရမည်၊ မည်သူက ဘာလချောင်ကြော် ချရမည်၊ မည်သူက ဟင်းချိုချရမည်၊ မည်သူက အချိုပွဲ ပြင်ဆင်ရမည်၊ မည်သူက ပရမ်းပတာ ချွတ်ထားသော ဧည့်သည်တို့၏ ဖိနပ်များကို စနစ်တကျ စီထားပေးရမည်၊ မည်သူက စားပြီးသော ထမင်းဝိုင်းကို သိမ်းရမည်... စသည်ဖြင့် အကွက်ကျကျ တာဝန်ပေးထား၏။

၎င်းကမူ မည်သည့်နေရာတွင် မည်သည့်အရာ လိုအပ်သည်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှု၍ အမိန့်ပေးနေလေ၏။

အလှူမှာ ထောပတ်ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းကို ဦးစားပေး၍ ကျွေးမွေးသော အလှူဖြစ်လေ၏။ ထမင်းစားပြီးလျှင် ထောပတ်ငှက်ပျောသီး ပျော်ပျော်နှင့် မလိုင်အပြည့်ခတ်ထားသော နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်စီ တိုက်၏။ ထို့နောက် ရွှေဖီမိုးလွတ် လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ထားသော ရေနွေးကြမ်းခရားနှင့် အဆာ ၁၂ မျိုးနှင့် သုပ်ထားသော ၁၂ မျိုး ချင်းသုပ် ယွန်းအုပ်များလည်း ချပေးထား၏။

အလှူအိမ်မှာ တစ်စထက်တစ်စ လူများရောက်ရှိလာ၏။ ထိုသို့ ရောက်ရှိလာရာတွင် ဇင်းမယ်လုံချည်ကို ဝတ်လျက် အပေါ်အင်္ကျီတွင် ဥဿဖရား ကြယ်သီးများကို တပ်၍ ရွှေကျင်ခတ်ပုဝါကို ခြုံထားသော အသက် ၅၀ အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးသည် အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ် သူ၏သားကို လက်ဆွဲလျက် ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

ထိုအဒေါ်ကြီးမှာ ဆန်စက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ သူ၏သား ဆန်နီမှာ မိုးသီး တို့နှင့် ရွယ်တူဖြစ်၏။ မိုးသီးသည် သူ၏လူများကို အလုပ်လုပ်ခိုင်း ထားသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ၁၀ ယောက်ကိုသာ လုပ်ခိုင်း၏။ နှစ် ယောက်ကို အရံအဖြစ် နားခိုင်းထားလေ၏။ အတော်အတန် ပင်ပန်း လောက်သော အချိန်တွင် နားသောသူများကို အလုပ်ခိုင်း၍ ပင်ပန်း သောသူများကို နားရန် အလှည့်ပေးပြန်လေ၏။ နားခွင့်ရသော လူငယ် နှစ်ဦးကိုလည်း ချင်းသုပ်၊ ရေနွေးကြမ်း စသည်များ ချပေးထား၏။

ဆန်စက်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးသည် ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက် လေ၏။ ထိုအဒေါ်ကြီး၏ အမည်မှာ ဒေါ်မြင့် ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ထိုဝိုင်း တွင် စားနေသော မိန်းမတစ်ဦးက ဒေါ်မြင့်အား...

"ဒေါ်ဒေါ်မြင့်တို့မှာ အရွယ်တင်တုန်း...၊ ကျက်သရေရှိတုန်းနော်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်မြင့်၏ မျက်နှာကြီးသည် ပြုံး၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် ထိုမိန်းမက သူနှင့်အတူ ထမင်းစားနေသော သူ၏သမီးကို မေးငေါ့ပြရင်း...

"ဒါ သမီးလေ..." ဟု ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်မြင့်လည်း...

"ကျွန်မလည်း သားပါတယ်...၊ ဆန်နီရေ..." ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက် လျှင် ဆန်နီကလည်း အနားရသော သူငယ်ကလေးနှစ်ဦးနှင့် ထိုင်နေရာ မှ

"မာမီရေ... လာပြီ..." ဟု ပြောကာ ထ၍ သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် ဆန်နီသည် နားသောလူငယ်များနှင့် အတူလာ၍ ထိုင်နေပြန်၏။ များမကြာမီ၌ပင် သူ၏ မိခင်က

"ဆန်နီရေ..." ဟု ခေါ်ပြန်၏။ ၎င်းကလည်း

"မာမီရေ.. လာပြီ..." ဟုဆိုကာ ထ၍ သွားပြန်၏။ ထိုသို့ သွားသည့် အခါတိုင်း သမီးပါသော မိခင်နှင့်လည်းကောင်း၊ သမီးနှင့်လည်းကောင်း သူ၏မိခင်က မိတ်ဆက်ပေးနေလေ၏။

ဒေါ်မြင့်ကြီးမှာ ထမင်းဝိုင်းမှ မထတော့ဘဲ သမီးရှင်များ လာတိုင်း ဆန်နီကိုခေါ်၍ မိတ်ဆက်ပေးနေလေတော့၏။ ဆန်နီမှာလည်း ငါးမိနစ်တစ်ခါ "မာမီရေ... လာပြီ..." ဟု ထူး၍ သွားနေရလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သမီးရှင်မိန်းမတစ်ဦးသည် သူ၏သမီးကိုလက်ဆွဲလျက် ဒေါ်မြင့်တို့ဝိုင်းတွင် ထိုင်လိုက်စဉ်၌မှာပင် မောင်သိန်းဆိုသော သူငယ်ကလေးက...

"ဆန်နီရေ... မင်းမာမီကြီး ခေါ်တော့မယ်ဟေ့၊ အသင့်ပြင်ထားပေတော့..." ဟု ပြောလိုက်ရာ အလှူအိမ်၌ ရောက်ရှိနေသော လူများတို့သည် ညှိထားသကဲ့သို့ ဝါးခနဲ ဝိုင်း၍ရယ်လိုက်ကြလေတော့၏။ ဒေါ်မြင့်ကြီးမှာ လွန်စွာစိတ်ဆိုး၍ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထပြီးလျှင် မောင်သိန်းဆိုသော သူငယ်ကလေးဘက်သို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ...

"ဟဲ့... မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမကလေး..." ဟု ရန်တွေ့လေတော့၏။

မောင်သိန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ခေါင်းငုံ့၍သာနေလေ၏။ ထို့အခါ ဒေါ်မြင့်ကြီးသည် မောင်သိန်းအား ကား

တိုက်၍ သေရန်၊ ဓာတ်လိုက်သေရန်၊ ကာလနာတိုက်သေရန်၊ မြွေ
ကိုက်၍ သေရန်မှအစ... မကြားဝံ့မနာသာများ ကျိန်ဆဲလေတော့၏။

အလှူအိမ်မှ လူများသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြည့်၍နေကြ
လေ၏။ အချို့ကလည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်၍ ဝင်မပြောကြပေ။ သို့ရာတွင်
မိုးသီးက...

"အဒေါ်ရယ်... ဒီလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတော့၊ ဒီထက်ထပ်ပြီး
ပြောဖို့မသင့်ပါဘူး...၊ သားချင်းသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာလိုက်ပါ...၊
အဒေါ်တို့ကလည်း နည်းနည်းလွန်တယ်လေ...၊ သမီးရှင်တစ်ဦးလာ
တိုင်း "ဆန်နီရေ..." လုပ်နေတာကိုး...၊ အဲဒီတော့ ဟိုကောင်က အူယား
ပြီးနောက်မိတာပေါ့...၊ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊
ကျေနပ်ပါတော့..." ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးသီး၏စကားမှာ သဘာဝကျ
သောကြောင့် အလှူအိမ်တစ်ခုလုံး ငြိမ်၍နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်မြင့်
က..

"မင်းက ကြားကဘာဖြစ်လို့ဝင်ပြီး နာနေရတာလဲ၊ ငါတို့က ဂုဏ်နဲ့
အဆင့်နဲ့နေတာ..၊ ဂုဏ်ရည်တူ၊ အဆင့်အတန်းတူချင်းဆုံတဲ့အခါမှာ
မိတ်ဆက်ပေးရမယ်ဟဲ့...၊ တို့ဟာ အနုပညာဂုဏ်ဂုဏ်လည်း မဟုတ်
ဘူး..." ဟု ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက..

"အဒေါ်တို့ကိုလည်း ကျွန်တော် အနုပညာဂုဏ်ဂုဏ်တွေပါလို့ မပြော
ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ် အဒေါ်ရေ...၊ အ
ဒေါ်သားဆန်နီနဲ့ ဟောဒီက ကျွန်တော်တို့ ၁၃ ယောက် တန်းစီပြီး ရပ်
ကြမယ်...၊ ဥပမိရပ်ချင်း အများကြီးကွာပါတယ်...၊ အဒေါ်သား ဆန်နီ
က လူအိုနောက်ကျသား၊ မျက်နှာကြီးက အဘိုးကြီးရုပ်ပေါက်နေတယ်၊
ခါးကြီးကုန်းနေတယ်၊ ပုဆိုးကို မဝတ်နိုင်လို့ ခါးပတ်ကြီး ပတ်ထားရ

တယ်...၊

အဘိုးကြီးအိုရုပ် ပေါက်နေတဲ့ အဒေါ်သားဆန်နီနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ၁၃ ယောက် ယှဉ်ပြလိုက်တယ်...၊ ဟေ့ကောင်တွေ တန်းစီလိုက်..၊ ယှဉ်ကြည့်စမ်းပါ...၊ ထပ်ပြီးပြောလိုက်ပါဦးမယ်...၊ လောကကြီးမှာ ပိုက်ဆံရှိတာနဲ့ လူရာမဝင်ဘူး အဒေါ်ရေ...၊ အဒေါ်သားလောက်ညံ့တာ ဟောဒီလူငယ်တွေထဲမှ တစ်ယောက်မှမပါဘူး၊ မာမီကြီးကောင်းကောင်းသဘောပေါက်စမ်းပါ...၊ အဲဒါကို သဘောမပေါက်လို့ အဒေါ်ထပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်တို့ ၁၃ ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ နင်ဘဲငဆပြောရင်တော့ အဒေါ်ကိုတော့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟောဒီအဒေါ်သားဆန်နီရဲ့ ပါးစပ်ထဲကသွားတွေက ဟောဒီကော်ဇောပေါ်ကိုကျကုန်လိမ့်မယ်..."

ဟု ပြောဆိုကာ ဆန်နီ၏ရင်ပတ်မှ အင်္ကျီစကိုဆွဲ၍ ကိုင်လိုက်ပြီး လျှင် မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ဆန်နီက...

"မာမီ... ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဆန်နီသွားတွေ အကုန်ကျွတ်ကုန်မယ်"

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အလှူအိမ်မှ လူများလည်း ဒုတိယအကြိမ် ဝါးခနဲဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ မိုးသီးလည်း ဆန်နီအား ဆောင့်၍တွန်းလိုက်လေ၏။ ဒေါ်မြင့်လည်း အလှူရှင်မိန်းမကြီးအား...

"လှလှရေ... ပြန်မယ်ဟေ့..." ဟု ဆိုကာ ကြမ်းပြင်ကို ဆောင့်၍ဆောင့်၍ နင်းပြီးလျှင် သူ၏သားလက်ကိုဆွဲလျက် ပြန်သွားလေတော့သတည်း...။

အခန်း (၂)

ကိုနောင်ဘီနှင့် သိကျွမ်းခြင်း

ထိုအချိန်၌ လူငါးယောက် ဝိုင်း၍ထိုင်ကာ စားနေသော ထမင်းဝိုင်းမှ အသက် ၄၀ အရွယ် လူတစ်ယောက်သည် မိုးသီးအား လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်။ ထိုလူသည် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ ရှိ၏။ သူ့ဆံပင်မှာ အများသူငါနှင့် မတူ ပခုံးကို ကျော်လွန်သည်အထိ ရှည်လျား၏။ ဆံပင်၏ အဖျားများမှာလည်း တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး နေ၏။ မျက်လုံးအရောင်တောက်၍ နှာတန်ပေါ်၏။ မျက်ခုံးမွေး ထူထဲ၏။ ထိုသူသည် ထမင်းဝိုင်းတွင်ရှိသော ကျန်လေးယောက်အား...

"ဒီကလေးက ဘယ်ကလဲ..." ဟု မေးလေ၏။ ကျန်လူလေးယောက် မှာ ထိုမေးသောသူထက် အသက်ကြီးသောသူများ ဖြစ်၏။ ၅၀ ကျော်၊ ၆၀ ကျော် နီးပါးလူကြီးများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော လူကြီးက...

"မိုးသီးကို မေးတာလား...၊ မိုးသီးက ဒီလမ်းထဲက ကလေးပါပဲ၊ သူ့ အိမ်က ကျုပ်နဲ့ကပ်လျက်ပဲ၊ သူ့အဖေအမေတွေက ကျုပ် ဆွေမျိုးသားချင်းလို နေကြတာပါ...၊ သူ့အဖေက ပန်းချီဆရာပါ...၊ လူအေးတစ်ယောက်ပဲ၊ မိုးသီးလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ကလေးပါ။ ဒါ ပေမယ့် မဟုတ်ရင် မခံဘူး၊ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြန်ပြောတတ်တဲ့ ကောင် ပဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်း ကောင်လေးတွေလည်း ဒီလမ်းသားတွေပါ၊ တစ်ဒါဇင် ရှိတယ်။ အဲဒီ ကလေးတွေကမှ ဆိုးသေးတယ်၊ အဲဒီကလေးတွေကို

လမ်းထဲက လူကြီးတွေက "ဒါတီးဒါဇင်" လို့ ခေါ်တာ..." ဟု ပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောသောလူကြီးမှာ အပ်ချုပ်ဆရာကြီးဖြစ်ပြီး သူ၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာလည်း ထိုအချိန်က လူကြိုက်များသော အပ်ချုပ်ဆိုင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုလူကြီး၏ အမည်မှာ ဦးသန်း ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုလူကြီးသည် ရပ်ကွက်တွင် လူပေါင်းဆန့်သောကြောင့် မည်သည့်ပြဿနာဖြစ်စေ သူက ဖြေရှင်းပေးရ၏။ ထို့ကြောင့် အရပ်လူကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ ၎င်း လူကြီးသည် မိုးသီးစာကြိုးစားပုံ၊ လူကြီးလူငယ်မရွေး ချစ်ခင်ပုံတို့ကို ဖွဲ့ နွဲ့၍ပြောဆိုနေသေး၏။ ထို့နောက် ထိုလူကြီးက မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများရှိသော ထိုလူအား...

"နေစမ်းပါဦး...၊ မောင်ရင့်ကို ကျုပ်မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ဘယ်မှာမြင်ဖူး မှန်း မသိဘူး..." ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုလူက...

"ကျွန်တော့်နာမည် နောင်ဘီလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မအူကုန်းလမ်းကျယ် မှာ နေပါတယ်...၊ ကျွန်တော့်မှာက လိုင်ကားတွေ ထောင်ထားလေတော့ ဒီအိမ်ကကျွန်တော့်ကားတွေကို မကြာခဏငှားသုံးဖူးတယ်... ဒါကြောင့် ရင်းနှီးနေတာပါ" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးသန်းဆိုသော စက်ချုပ် ဆရာကြီးသည် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဣန္ဒြေဆောင် ကာ...

"အခုလို သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်နောင်ဘီရေ..."

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

အတော်အတန် အချိန်ကြာနေပြီဖြစ်၍ စောစောက ဂယက်ထသွား သောကိစ္စလည်း ငြိမ်သွားပြီဖြစ်၏။ ဧည့်သည်များ ထပ်ရောက်လာသဖြင့် မိုးသီးတို့လူစုသည် အလုပ်ရှုပ်မြဲ ရှုပ်နေလေ၏။ ဦးသန်းတို့ ထမင်း

ဝိုင်းမှာလည်း စားပြီးကြပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မိုးသီးသည် ထောပတ်ငှက် ပျော်သီးနှင့် နွားနို့များလာ၍ ချပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကိုနောင်ဘီဆိုသော သူက မိုးသီး၏လက်ကို ဖမ်း၍ဆွဲလိုက်၏။

"မောင်မိုးသီး... မင်းကို မြင်မြင်ချင်း အစ်ကိုကြီး သိပ်ပြီးချစ်သွားမိ ပြီကွာ...၊ ငါ့ညီလေး အရင်းသာ ဖြစ်လိုက်ပါလို့လားလို့တောင် စိတ်ထဲ က ဆုတောင်းမိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးနာမည်က နောင်ဘီတဲ့...၊ မအူ ကုန်းလမ်းကျယ်မှာ နေတယ်၊ သင်္ဃန်းကျွန်းလှိုင်းမှာ ပြေးနေတဲ့ ဘတ်စ်ကားနှစ်စီး ထောင်ထားတယ်၊ အစ်ကိုကြီးဆီ လာလည်ဦး...၊ အစ်ကိုကြီးအိမ်က ရှာရလွယ်ပါတယ်၊ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးပါ၊ မောင် မိုးသီးမှာ ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးပဲ လိုလို ငါ့အစ်ကိုကြီး ကိုနောင်ဘီရို တယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ...၊ ဘာမဆို ကူညီပါ့မယ်..." ဟု ပြော လိုက်လျှင် မိုးသီးက...

"ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါဦးမယ်" ဟုပြောကာ ပြုံး၍ထသွားလေတော့သည်။

★

အခန်း (၃)

ဗလငါးတန်

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်သွားပြီး ရက်အတန်ငယ်ကြာသောအခါ၌ မိုးသီးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း ၁၂ ယောက်တို့သည် မော်တော်ကားလမ်း နှစ်လမ်း၏ကြားရှိ ပလက်ဖောင်းမြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြလေ၏။ ထိုသို့ပြောနေကြရာတွင် မိုးသီးက

"လူမှာက လူတော်လူကောင်း ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီလို လူတော်လူကောင်း ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကလည်း "ဗလငါးတန်" နဲ့ ပြည့်စုံရမယ်..." ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၁၂ ယောက်အနက်မှ အုန်းမြင့်ဆိုသော သူငယ်က...

"နေစမ်းပါဦး မိုးသီးရာ...၊ မင်းပြောတဲ့ ဗလငါးတန်ဆိုတာက ဘာတွေလဲ၊ ငါတို့မှမသိဘဲ..." ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက...

"ဗလငါးတန် ဆိုတာ....

နံပါတ်တစ် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းရမယ်...၊ အဲဒါ စာရိတ္တဗလ၊

နံပါတ်နှစ် ပညာတတ်ရမယ်...၊ အဲဒါ ဉာဏဗလ၊

နံပါတ်သုံး ကျန်းမာ သန်စွမ်းရမယ်...၊ အဲဒါ ကာယဗလ၊

နံပါတ်လေး ငွေကြေးပြည့်စုံရမယ်...၊ အဲဒါ ဘောဂဗလ၊ ပီးတော့

နံပါတ်ငါး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း များရမယ်... မိတ္တူဗလ၊ အဲဒါ ဗလ ငါးတန်ပေါ့ကွာ...၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ဟာ ကျောင်းသားတွေပဲ ရှိသေး တယ်..၊ စီးပွားမရှာသေးတော့ ဘောဂဗလကို ထည့်ပြီးပြောလို့ မရဘူး..၊ ကျောင်းနေနေတယ်ဆိုတော့ ဉာဏဗလကိုလည်း ထည့်ပြီးပြောဖို့မလို ဘူး...၊ တို့ဟာ ပညာတတ်တွေ ဖြစ်လာမှာပဲ..၊

ဒါပေမယ့် ကျောင်းစာတစ်ခုတည်း တတ်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး၊ ဗဟုသုတတွေ အများကြီး လိုမယ်ဆိုတော့ ငါတို့ဟာ စာတွေ အများကြီး ဖတ်ရမှာပဲ၊ အဲဒီလို ဖတ်ဖို့အတွက် စာဖတ်အသင်းတစ်သင်းတော့ လို တယ်၊ အဲဒါကို ငါတို့ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ...၊ အဲဒီနောက်မှာတော့ ငါ တို့ဟာ ကာယဗလ သန်စွမ်းတဲ့လူတွေ ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ဖို့ လိုတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စနစ်တကျ အလေးမတဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်ရမယ်...၊ ရိန်းဘား တို့၊ ပလက်ဘားတို့လည်း ကစားတတ်အောင် လုပ်ရမယ်..." ဟု ပြော လိုက်လျှင် ၎င်းသူငယ်ချင်း ၁၂ ယောက်ထဲက မောင်သိန်းဆိုတာ သူငယ် က...

"ဟေ့ကောင် မိုးသီး...၊ ဝိတ်မ တာကိုတော့ ဝါသနာပါတယ်ကွာ၊ ဒါ ပေမယ့် ဝိတ်ရုံလုပ်ဖို့ နေရာလိုတယ်ကွ..." ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက...

"အလှူအိမ်လုပ်တဲ့ ဆေးတိုက်ဘေးမှာ ကားဂိုဒေါင်ရှိတယ်...၊ ဒါပေ မယ့် ကားကို မလိုအပ်လို့ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ၊ အဲဒီအိမ်က အစ်ကိုကြီးကို ငါက သွားပြောတော့ ကားဂိုဒေါင်မှာ မင်းတို့ ဝိတ်ရုံလုပ်ပေါ့လို့ ပြော တယ်..." ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်သိန်းက...

"အဲဒီလိုဆိုရင် ဝိတ်ပြားတွေ၊ ရော့တန်တွေ ဝယ်ဖို့ ငါတို့ ပိုက်ဆံရှာရ မယ်..." ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက...

"မောင်ထော်လေးလမ်းက သံရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ဝိတ်ပြားတွေ၊ ရှေ့တန်တွေ၊ လက်မောင်းလေ့ကျင့်တဲ့ ဒန်ဘယ်တွေ အကုန်ရှိတယ်ကွာ...၊ ငါ သွားမေးကြည့်ပြီးပြီ၊ မ၊တဲ့ ရှေ့တန်နဲ့ ဗရက်ကက်က ဆယ့်နှစ်ကျပ်ကျတယ်၊ ရှေ့တန်ချည်းပဲက တစ်ဆယ်ကျတယ်..၊ ဗရက်ကက် တစ်လုံးက တစ်ကျပ်ကျတယ်ကွာ...၊ အဲဒီ ဗရက်ကက်ကို တင်းဖို့ကြပ်ဖို့ စပန်နာတစ်ချောင်း လိုတယ်...၊ အဲဒါက သုံးကျပ်ကျတယ်...၊ အဲဒါချည်းပဲ ဆယ့်ငါးကျပ်ကျမယ်၊ ဝိတ်ပြားတွေက တစ်ပေါင်ကို ငါးမူးနှုန်းကျတယ်ကွာ၊ အနည်းဆုံး ပေါင်တစ်ရာလိုမယ်ကွာ...၊ ပေါင်တစ်ရာက ငွေငါးဆယ်ကျမယ်...၊ ရှေ့တန်ရယ်၊ ဗရက်ကက်ရယ်၊ စပန်နာရယ်က ဆယ့်ငါးကျပ်ကျမယ်ကွာ...၊ ခြောက်ဆယ့်ငါးကျပ် ကျမယ်၊ ဒန်ဘယ်နှစ်ခုက နှစ်ဆယ်ကျမယ်ကွာ"

ပက်လက်လှန်ပြီး ရင်ဘတ်ကြွက်သားတွေ တက်လာအောင် ပရက်ကွန်းဖို့က ခုံရှည်တစ်လုံး လိုတယ်...၊ အဲဒါက သုံးဆယ်ကျမယ်ကွာ၊ ပက်လက်လှန်ပြီး ဘယ်လီရိုက်ဖို့က ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်လိုတယ်...၊ အဲဒါပျဉ်ပြားက စပ်ပြီး ယူရမှာမို့ လက်သမားက ပြောတယ်၊ အဲဒါက ဆယ့်ငါးကျပ်လိုမယ်၊ ဝိတ်ပြားတွေက မ၊မဘဲ မြေကြီးမှာ ထားရင် သံချေးတက်တတ်တယ်ကွာ...၊ စင်လုပ်ရမယ်...၊ အဲဒီစင်က နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ကျမယ်...၊ ရိမ်းဘားဆွဲပြီး သံကွင်း နှစ်ကွင်းက တစ်ကွင်းကို ခြောက်ကျပ်စီ ကျမယ်၊ ရင်ဘတ်ကျယ်ဖို့အတွက် ဝိတ်နဲ့ချည်းမရဘူး၊ စပရင်ဆွဲပေးရဦးမှာ...၊ စပင်ရင်သုံးချောင်းတပ်ဟာ လေးဆယ်ပေးရမယ်...၊ ဝိတ်မ၊တဲ့သူဟာ ဘယ်ကြွက်သားတွေ လှုပ်ရှားသွားတယ်ဆိုတာ ကြည့်ဖို့လည်း မှန်ရှိဖို့ လိုတယ်ကွာ...၊ မှန်ကလည်းသေးသေးမရဘူး...၊ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်မှရမှာ...၊ အဲဒါ တစ်ချပ်တည်းကိုက ဘောင်နဲ့ဘာနဲ့ဆိုရင် ငါးဆယ်လောက်ကျမယ်...၊ မှန်ကလည်း အထူစား ဘယ်

လံရှိယံမှန်ပေါ့ကွာ..." ဟု ပြောလိုက်လျှင် ပြောသမျှငွေကို လိုက်၍ပေါင်းကြည့်နေသော သိန်းဖေဆိုသည့်လူငယ်က...

"ဟေ့ကောင် မိုးသီး...၊ မင်းဟာက စုစုပေါင်းနှစ်ရာငါးဆယ် ခုနှစ် ကျပ်ကျနေပြီကွ...၊ အဲဒီပိုက်ဆံကို ဘယ်ယောက်ဖကပေးမှာတုန်း..." ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက...

"ငါတို့ရတဲ့ ကျောင်းမုန့်ဖိုးကလေးတွေထဲကပဲ စုပြီးဝယ်ရမှာကွာ..." ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖေဝင်းဆိုသော လူငယ်က...

"စုလည်းကွာ... တစ်ယောက်ငါးကျပ်စီလောက်ပဲ ထွက်လာမယ်၊ တို့ ၁၂ ယောက်ပေါင်းမှ ခြောက်ဆယ်...၊ မင်းပါထည့်မှ ခြောက်ဆယ်ငါး ကျပ်ကွာ...၊ အများကြီးကွာနေတယ်ကွ...၊ ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး၊ ဆရာ မိုးရယ်..." ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်အေးဆိုသောသူငယ်က...

"မိုးသီးက ဆန်နီအမေကြီးကို အပီကောလိုက်တော့ ခက်သွားတာ ပေါ့ကွာ...၊ ဆန်နီမှာက အဲဒီပစ္စည်းတွေ အစုံရှိတယ်ကွ...၊ သူ့အဖေက သူ့သားမ၊ဖို့ဆိုပြီး ဝယ်ပေးထားတာ...၊ မောင်ဗမာတစ်ယောက်မတဲ့ ဝိ တ်ရုံမှာတောင် အဲဒီလောက် မရှိဘူးကွ..." ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက

"ဆန်နီက ဝိတ်မ၊လို့လားကွ..." ဟု ပြန်မေးရာ မောင်အေးက

"မင်းကို ငါပြောတာက ဆန်နီ ဝိတ်မ၊တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အဖေက ဆန်နီဝိတ်မ၊ဖို့ သူတို့အိမ်နောက်မှာ ဝိတ်ရုံတစ်ရုံ ဆောက် ပေးထားတယ်၊ စောစောကပစ္စည်းတွေဝယ်ပြီး ထည့်ပေးထားတယ်၊ ဆန်နီကတော့ ယောင်လို့တောင် မ၊မပါဘူးကွာ...၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တည်ဆောက်ပုံက ဝိတ်မ၊မနိုင်ပါဘူး...၊ ခါးကြီးက ကုန်းလို့၊ ရင်ဘတ် ကလေးကလည်း ကြက်ရင်အုပ်လေးကွ၊ ရှေ့ကိုစူလို့...၊ ဒူးခေါင်းက

အကြီးကြီး၊ ခြေသလုံးက ပလွေရိုးလေး၊ ပခုံးနှစ်ဖက်ကလည်း လျှောက်
နေလိုက်တာကွာ..." ဟု ပြော၍ ရယ်မောလေ၏။ ထိုအခါ အုန်းမြင်က..

"ဟုတ်တယ် မိုးသီးရ...၊ မင်းဟာ ဆန်နီအဘွားကြီးကို မကောလိုက်
ဘူးဆိုရင် တို့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဆန်နီကို ချောပြီး ဝတ်လိုက်ရင် အပိုင်ပဲ
ကွာ..." ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက...

"မလိုအပ်တဲ့စကားတွေ မပြောနဲ့ကွာ...၊ တိုတိုနဲ့စကားဖြတ်
ရအောင်၊ ငါးကျပ်စီ ယူခဲ့ကြကွာ...၊ ငါလည်းယူခဲ့တယ်၊ အားလုံးခြောက်
ဆယ့်ငါးကျပ်၊ အဲဒါကို ဆန်နီလက်ထဲ ထည့်လိုက်မယ်...၊ သူ့အဘွားကြီး
မရှိခင် ချောင်းပြီးဝင်မယ်...၊ ဆန်နီက သဘောတူလိုက်တာနဲ့ သူ့ဝိတ်ရုံ
ထဲက ဝိတ်မ၊တဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ငါတို့ထမ်းပြီးထုတ်မယ်ကွာ..." ဟု
ပြောကာ စကားဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ၌ မိုးသီးတို့လူစုသည် ပြန်လည်၍စုမိကြ
လေ၏။ အသီးသီး၌ ငွေငါးကျပ်စီ ပါလာကြ၏။ အားလုံးက မိုးသီးကို
အပ်ကြ၏။ မိုးသီးသည် ထိုငွေများကို ယူပြီးနောက် သူငယ်ချင်းများကို
ခေါ်ကာ ဆန်နီ၏ အိမ်အနီးသို့ သွား၍ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုကြ
လေ၏။

ဒေါ်မြင့်ကြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးသီးတို့
လူစုသည် အိမ်အတွင်းသို့ ကပ္ပာကယာ ပြေးဝင်ကြပြီးလျှင် ဆန်နီအား
အကျိုးအကြောင်းပြောကြလေ၏။ မိုးသီး၏ အပြောကောင်းခြင်းဖြင့်
ဆန်နီကလက်ခံလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ လက်ခံလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးသီး၏လူများသည်
ဆန်နီ၏ ဝိတ်ရုံအတွင်းသို့ဝင်၍ ဝိတ်မ၊သော ပစ္စည်းများကို သူ့ထက်ငါ
အလှအယက် သယ်ဆောင်၍ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဆန်နီ၏ ဖခင် ဦးချစ်အေးကြီးနှင့် ပက်ပင်းတိုးလေတော့၏။ ဦးချစ်အေးကြီးသည် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးဖြင့်...

"ဆန်နီ.. ဒါတွေက ဘာတွေလဲ..." အလန့်တကြား မေးလေ၏။
ထိုအခါ ဆန်နီက...

"သားသူငယ်ချင်းတွေပါ ဒယ်ဒီ..." ဟု ပြောလေ၏။

"ဟုတ်ပါပြီ...၊ မင်းသူငယ်ချင်းတွေက ဝိတ်မ,တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘာ လုပ်တာလဲ...၊ မင်းဆီက လုယူနေကြတာလား...၊ ကလေးချင်းအနိုင်ကျ ငဲ့ပြီး လုယူတာဆိုရင်တော့ ဒယ်ဒီက အခုပဲဂါတ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက် မယ်" ဟု ဦးချစ်အေးက ပြောရာ မိုးသီးက...

"ဒီမှာ ဦးလေး...၊ ကျွန်တော်တို့က လူဆိုးတွေလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဓားပြတွေလည်း မဟုတ်ဘူး...၊ ဦးလေးသား ဆန်နီလိုပဲကျောင်းသား တွေပါ၊ ကျွန်တော်တို့က ဝိတ်မ,ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် တန်ရာတန်ကြေးနဲ့ ဝိတ်မ,တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မဝယ်နိုင်လို့ ဆန်နီဆီမှာ ရှိသမျှပေးပြီး ဝယ် ကြတာပါ..." ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးချစ်အေးကြီးက...

"ဟေ့ သူငယ်...၊ တို့က အဆင့်အတန်းနဲ့နေတာကွ...၊ သားအတွက် ဝယ်ပေးထားတဲ့ပစ္စည်းကို ရောင်းစားတဲ့မိဘမျိုးမဟုတ်ဘူး..." ဟု ပြော လေ၏။

"ကျွန်တော် ဒီလိုမပြောပါဘူး ဦးလေးရယ်...၊ ကျွန်တော်ကို လှူ တယ်လို့ သဘောထားပါဗျာ..." ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက် ဦးချစ်အေးကြီး က မိုးသီးအား...

"မင်း အတော်စွာတဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါ့အိမ်ထဲက အခုထွက်သွား... မထွက်

ရင် မင်းတို့ကို ဂါတ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ဖမ်းခိုင်းလိုက်မယ်..." ဟု ပြောလိုက်လျှင် မိုးသီးသည် ထမ်းထားသော ရှေ့တန်နဲ့ ဝိတ်ပြားကို ဝှမ်းခနဲ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်...

"ဟေ့ ဆန်နီ...၊ တို့ပိုက်ဆံ ပြန်ပေး..." ဟု တောင်းပြီးလျှင် ဦးချစ်အေးကြီးအား...

"ဒီမှာ ဦးလေး...၊ အဲဒီဝိတ်ပြားတွေ အိမ်မှာထားရုံနဲ့ ဦးလေးရဲ့သား ကျန်းမာသန်စွမ်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောင်ဘဝမှာ ကျန်းမာသန်စွာလာဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို လှူလိုက်ရင်အကျိုးရှိမယ်၊ အခုတော့ ဦးလေးက အဲဒီလို စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းမမွေးဘဲ ဂါတ်ကိုဖုန်းဆက်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတာကိုး...၊ ဆန်နီရေ... သွားမယ်ဟေ့၊ မကြာခင်မှာ ငါတို့ရင်အုပ်ကြီးတွေကျယ်လာပြီး လက်မောင်းက ကြွက်သားကြီးတွေ ဖုတ်နေတာကို မင်းမြင်ရလိမ့်မယ်၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဝိတ်ရုံဖြစ်အောင်ငါ လုပ်မယ်...၊ ဆန်နီ မင်းငါ့နာမည်ကိုမှတ်ထား မိုးသီးတဲ့ကွ..." ဟုပြောကာ ဆန်နီ၏မေးစေ့ကို လက်ဖျားနှင့်တို့၍ ကျီစယ်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သတည်း...။

*

အခန်း (၄)

ဦးထုပ်နီနောင်ဘီဆိုပါလား...

မိုးသီးတို့အုပ်စုသည် ပြန်လာပြီးနောက် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သိန်းဖေက...

"အဘိုးကြီးနဲ့ ပြေပြေလည်လည်ဆိုရင် ရမှာကွ၊ အခုတော့ မိုးသီးက သွားပြီး ကောပြန်တာကိုးကွာ...၊ အဲဒီတော့ မရတော့ဘူးပေါ့ကွာ..." ဟု ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်သိန်းက...

"ဟေ့ကောင် မိုးသီး...၊ အလှူမှာတုန်းက ဦးသန်းတို့ထမင်းပိုင်းက ဆံပင်အရှည်ကြီးထားပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ဗရဗျစ်နဲ့ လူတစ်ယောက်က အကူအညီလိုတဲ့အခါ သူ့ဆီလာပါလို့ မင်းကို ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းအနေနဲ့ သူ့ဆီကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းကြည့်ပါလားကွာ..." ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက...

"မင်းပြောတာ မဆိုးဘူးကွ...၊ ကြိုးစားကြည့်ရမှာပဲ၊ အပြည့်အစုံမဖြစ်နိုင်တောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်လောက်တော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ..." ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထို့နောက် မိုးသီးသည် ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ မအူကုန်းလမ်းကျယ်သို့ သွားကာ ကိုနောင်ဘီ၏ အိမ်ကို ရှာလေ၏။ များစွာ မမေးရဘဲလျက် ကိုနောင်ဘီ၏ အိမ်ကိုတွေ့လေ၏။

ခြံရှေ့တွင်ရှိသော ခေါင်းလောင်းကလေးကို လှုပ်လိုက်ရာ အတွင်းမှ

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာကို ဟ,သည်ဆိုရုံကလေး
ဟ,၍ ကြည့်ပြီးလျှင်...

"ဪ... ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်...၊ မောင်မိုးသီးကိုးကွ၊ တံခါး
က စေ့ရုံကလေး စေ့ထားတာပါကွာ...၊ တွန်းပြီးသာ ဝင်လာခဲ့တော့" ဟု
ပြောသဖြင့် မိုးသီးသည် တံခါးကိုတွန်း၍ အတွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ပြီး
လျှင် တံခါးကို ပြန်စေ့၍ အိမ်ဆီသို့ သွားလေ၏။ ကိုနောင်ဘီသည်
မိုးသီးအား ခရီးဦးကြိုပြုကာ ဧည့်ခန်းနေရာမှ ခုံတွင်တိုင်ခိုင်းလေ၏။

"အလည်သက်သက်ပဲလား မောင်မိုးသီးရဲ့..." ဟု ကိုနောင်ဘီက
မေးလေ၏။

"အဲသလို ပြောလည်း ရပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ အကူအညီတောင်းချင်
တာလည်း ရှိလို့ပါ..." ဟု မိုးသီးကပြောလျှင် ကိုနောင်ဘီက...

"ဘယ်လို အကူအညီများလဲ မောင်မိုးသီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးက
အကူအညီပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိလို့ပါ..." ဟု ဆိုသဖြင့် မိုးသီးလည်း
၎င်း၏ ဝိတ်ရုံအကြောင်းကို ပြောပြ၍ အကူအညီတောင်းလေ၏။
ထိုအခါ ကိုနောင်ဘီက...

"မောင်မိုးသီးတောင်းတဲ့ အကူအညီက မောင်မိုးသီး
တစ်ယောက်တည်းအတွက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမဟုတ်ဘဲ လူငယ်
၁၃ ဦးအတွက် အကျိုးရှိမယ့်ကိစ္စပဲ၊ အစ်ကိုကြီး ကူညီရမှာပေါ့...၊
မနက်ဖြန်မနက် အဲဒီဆေးတိုက်ရှေ့ကစောင့်နေ၊ မင်းတို့လိုတဲ့ ပစ္စည်း
တွေဝယ်ပြီး အစ်ကိုကြီး ကားနဲ့လာချပေးမယ်" ဟု ပြောလျှင် မိုးသီး
သည် လွန်စွာဝမ်းသာ၍သွားလေ၏။ "ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို
ကြီး..." ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကိုနောင်ဘီသည် မိုးသီးအား လက်ဖက်ရည်တိုက်ဦးမည်

ဟုဆိုကာ မီးဖိုအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မိုးသီးအား အစပထမတွင် ကိုနောင်ဘီ၏ အိမ်ရှေ့ခန်းကို အကြမ်းဖျင်းခြုံငုံ၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်မှ တစ်ကွက်ချင်း စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လေ၏။

အခန်းဆီးနံရံတွင် လှပသော အညိုရောင် တယောကလေးတစ်လက်နှင့် ဘိုးတံကလေး တစ်ချောင်းချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်နေရာတွင် အနီရောင် ဗယ်ရီကတ်ခေါ် ဦးထုပ်ပြားကလေးကို ဆောင်း၍ ရိုက်ထားသော ကိုနောင်ဘီ၏ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရလေ၏။

အခြားတစ်နေရာ၌မူ ပန်းကန်ပြားအရွယ် အရောင်ခုနှစ်မျိုး စက်ဝိုင်းများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် ရှေးဟောင်း တိုင်ကပ်နာရီ တစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ခေါင်းရင်းဘတ် ဘုရားစင်နေရာတွင်မူ သပ်ရပ်သော ဘုရားစင်နှင့် လွန်စွာ သပ္ပာယ်သော ကြွေဆင်းတုလေး တစ်ဆူကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကိုနောင်ဘီသည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ဗန်းတစ်ခုပေါ်တွင် တင်၍ ပြန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက်...

"မောင်မိုးသီး... သောက်ကွာ..." ဟု ဆိုကာ မိုးသီးအား သောက်ခိုင်းလေ၏။ မိုးသီးက လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်အနက် တစ်ခွက်ကိုယူလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုနောင်ဘီကလည်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယူကာ ၎င်းက မိုးသီးအရင် သောက်ပြလေ၏။

"ဒီလို မောင်မိုးသီးရဲ့..၊ မင်းက ငါ့အိမ်ကို လာလည်တယ်ဆိုတော့ မင်းဟာငါ့ရဲ့ဧည့်ပဲ၊ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ကို ငါက မင်းရဲ့ရှေ့မှာ ချပေးထားသည်၊ အဲဒီအထဲက တစ်ခွက်ကို မင်းကယူခွင့်ရှိတယ်...၊ မင်းယူပြီးမှ ကျန်တဲ့ခွက်ကို ငါကယူရမယ်ကွ...၊ ဒါပေမယ့် မင်း မသောက်ခင် ငါကအရင်သောက်ပြရလိမ့်မယ်...၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတိုက်တဲ့

လက်ဖက်ရည်ဟာ အန္တရာယ်မရှိကြောင်းပေါ့ကွာ..." ဟု ကိုနောင်ဘီက ရှင်းပြလိုက်လျှင် မိုးသီးက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလေ၏။ ကိုနောင်ဘီ၏ အသံမှာ ဩဇာဓာတ်အပြည့်ပါ၏။ မိုးသီးအဖို့ ကိုနောင်ဘီ၏ အသံကို နားထောင်ရသည်မှာ မည်သည့်နိုင်အောင် ရှိလေ၏။ ပြောပုံဆိုပုံ လေယူလေသိမ်း အသံနေအသံထား၊ ဟန်ပန်အမူအရာမှစ၍ ကိုနောင်ဘီ လုပ်သမျှသည် မိုးသီးအဖို့ အချိုးကျလျက်ရှိတော့၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသီးသည် ကိုနောင်ဘီ ပြောသမျှကိုနားထောင်ရင်း အတုခိုးလျက်ရှိ လေတော့၏။

ထို့နောက် မိုးသီးသည် ကိုနောင်ဘီအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။ မိုးသီးခြံမှထွက်လိုက်လျှင် ၎င်းနှင့်သိသော မအူကုန်းရပ်ကွက်မှ ယာကွတ်ဆိုသည့် ကုလားကပြား သူငယ်လေးတစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်းတိုးလေတော့၏။ ထိုယာကွတ်ဆိုသောသူငယ်လေးက...

"ဟေ့ကောင် မိုးသီး...၊ ဒီ ဦးထုပ်နီအိမ်ကို မင်းဘာလုပ်တာလဲ" ဟု အထိတ်အလန့် မေးလေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ယာကွတ်ရ..." ဟု မိုးသီးက ပြန်၍မေးလျှင် ယာကွတ်က...

"ဒီအိမ်ကလူကို ငါတို့လမ်းတစ်လမ်းလုံးက ဘယ်သူမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြဘူးကွ..၊ သူ့ကို "ဦးထုပ်နီနောင်ဘီလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဦးထုပ်နီလေး အမြဲဆောင်းထားတယ်ကွ...၊ ဒီလူဟာ ရိုးရိုးလူ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အောက်လမ်းဆရာ တစ်ယောက်လို့ပြောကြတယ်၊ သူ့ရုပ်ကို မင်းကြည့်ပါလားကွာ...၊ သူဟာ ဘိုင်စကုပ်တွေထဲမှာ ကြည့်ရတဲ့ မှော်ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ မတူဘူးလား..." ဟု ပြောလေတော့၏။

"နေစမ်းပါဦး ယာကွတ်ရာယ်...၊ မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး၊

မှော်ဆရာဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲကွ..." ဟု မိုးသီးက မေးလိုက်ရာ ယာကွတ်က...

"ဟေ့ကောင် မိုးသီး...၊ ခြောက်တန်းတုန်းက နယူးမက်သပ်ရီဒါ သင်ရတယ်မဟုတ်လား...၊ Once there was a Wizard, he lived in Africa. He went to China to get a lamp... ဆိုတာ မင်းသင်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ခါတုန်းက မှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူသည် အာဖရိကတိုက်တွင်နေ၍ မှန်အိမ်တစ်လုံး ရရှိရန်အတွက် တရုတ်ပြည်သို့ သွားခဲ့လေ၏။... ဆိုတာလေကွာ၊ မေ့သွားပြီလား...၊ အဲဒီထဲမှာ ပါတဲ့ ဝစ်ဇတ်ဆိုတာ မှော်ဆရာပေါ့ကွာ..." ဟု ပြောလေ၏။

"ဟ... ယာကွတ်ရေ...၊ မင်းပြောသလိုဆိုရင် မှော်ဆရာဟာ အာဖရိကတိုက်မှာပဲ ရှိမှာပေါ့ကွာ၊ မအူကုန်းလမ်းကျယ်မှာတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး..." ဟု မိုးသီးက ပြောလိုက်ရာ ယာကွတ်က...

"အေး... ငါပြောပြမယ်ကွ၊ ဒီလူက အရင်တုန်းက ဒီလမ်းထဲမှာပဲနေတာ...၊ သိပ်ပြီးဆင်းရဲတာကွ၊ လူအေး လူကောင်းတစ်ယောက်လို့ပြောတယ်၊ ကျောင်းစာရစ်တန်းလောက် သင်ဖူးတယ်လို့လည်း သိရတယ်ကွ၊ သူ့အမေ မုဆိုးမကြီးနဲ့အတူ အဲဒီနေရာလေးမှာနေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုတိုက်တော့ မဟုတ်ဘူးကွ...၊ တဲပုတ်ကလေးကွ...၊ သူက သစ်တိုသစ်စ ပကာသားတွေနဲ့ ပန်းကန်စင်တို့၊ ကြောင်အိမ်တို့လုပ်ပြီး လမ်းထိပ်မှာ သွားပြီးရောင်းရရှာတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလူက အနုပညာသမားကွ၊ တယောထိုး သိပ်ပြီးကောင်းတယ်။ တို့လမ်းထဲက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ အိမ်က မထွေးလေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း မေတ္တာရှိခဲ့တယ်။ မထွေးလေးကလည်း သူ့ကို မေတ္တာရှိပါတယ်...၊ ဒါပေမယ့် မထွေးလေးရဲ့ အဒေါ်တွေ၊ အမေတွေက သူ့လို ဆင်းရဲတဲ့ လူ

တစ်ယောက်နဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ...

အဲဒီတော့ သူ့ကို လူတွေရှေ့မှာ မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောပါလေရော...။ မထွေးလေးကလည်း သူ့အမေက သဘောမတူလေတော့ ရှေ့ကိုမတိုးဝံ့ဘူး။ ဒီလူဟာ အဲဒီအခြေအနေမှာတော့ အတော့်ကိုသနားစရာ ကောင်းတယ်လို့ လူကြီးတွေပြောသံ ကြားဖူးတယ်။ ရှက်လည်းရှက်၊ ရလည်း မရလေတော့ ဝမ်းလည်းနည်းပေါ့ကွာ...။ ဒါပေမယ့် သူက မထွေးလေးရဲ့ အမေနဲ့ အဒေါ်ကို ဘာပြောသွားသလဲဆိုတော့ "ကျုပ် နာမည်လည်းမှတ်ထား နောင်ဘီတဲ့" လို့ ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူးကွာ...။ သူ့အမေကြီးလည်း ဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီမြေကွက်လေးကို ပေါင်ပြီး ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောနဲ့ လိုက်သွားတယ်...။ အာဖရိကတိုက်ကို သွားတယ်လို့ ပြောတယ်...။

အဲဒီမှာ လူတွေကို ပြုစားနိုင်တဲ့အတတ်... စောစောကငါပြောတဲ့ ဝစ်ဇတ်တွေရဲ့ အတတ်ပေါ့ကွာ။ ဝစ်ဇတ်တွေရဲ့ အတတ်ကို ကျကျနနတတ်ပြီးမှ ပြန်လာတာတဲ့ကွ...။ သွားတုန်းက လူက ချောချောမောမော လှလှပပကွ...။ ပြန်လာတော့ အခုလို ဆံပင်ရှည် မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး အရှည်တွေနဲ့ကွ...။ ပြီးတော့ နီရဲနေတဲ့ ဦးထုပ်အပြားကလေးလည်း အမြဲဆောင်းထားလေ့ ရှိတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့်... မင်းတို့ ငါတို့ မြန်မာစကားမှာ "အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းသွားတယ်" ဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သူ ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ မထွေးလေးသေနှင့်နေပြီကွ...။ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေသွားတယ်လို့ လူကြီးတွေကပြောတာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်တော့ မသိပါဘူးကွာ...။ အဲဒီလူကို မထွေးလေးရဲ့ အမေနဲ့ အဒေါ်က အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီးဆဲတယ်ကွ။

အဲဒီလူကတော့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ အဲဒီမိန်းမကြီးနှစ်ယောက်ကို

စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဲဒီမိန်းမကြီး နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကလေဖြတ်သွားတယ်...၊ တစ်ယောက်က လျှာတိုပြီး ဆွံ့အသွားတယ်ကွ...၊ အဲဒီကတည်းက အဲဒီလူကို တစ်လမ်း လုံး၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက မှော်ဆရာ၊ အောက်လမ်းဆရာလို့ စွပ်စွဲကြ တော့တာပဲ၊ ငါနဲ့သိတဲ့ ငါတို့ဆရာမရဲ့မောင် တစ်ယောက်ကလည်း ကို နောင်ဘီကို အိန္ဒိယပြည် ပူရောပတိဆိုတဲ့မြို့မှာ ဆာဒူးတစ်ယောက်နဲ့ တပူးတွဲတွဲလုပ်နေတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့တွေ့ခဲ့ရတာတဲ့...၊ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ.. တို့တစ်လမ်းလုံး၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကတော့ သူ့ကို ဦးထုပ်နီနောင်ဘီလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ပတ်ပတ်သက်သက်လည်း မလုပ်ကြ ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အပထား၊ မင်း သူနဲ့မပတ်သက်ရင် ကောင်းမယ်..၊ ပတ်သက်ရင် မင်းလည်း "ဦးထုပ်နီမိုးသီး" ဖြစ်သွားလိမ့် မယ်" ဟု ယာကွတ်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက...

"ငါက သူ့ကို သဘောကျပြီး အတုခိုးနေတာကွ" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက ယာကွတ်အား

"ဟေ့ကောင် ယာကွတ်... မြန်မြန်သွား...၊ ဂျာလတီ.. ဂျောင်း..." ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

★

အခန်း (၅)

အလေးမရန် ပစ္စည်း ရောက်လာခြင်း

နောက်တစ်နေ့ ၉ နာရီလောက်တွင် မိုးသီးနှင့် သူ၏ ရောင်းရင်း ရွှေဘော် ၁၂ ယောက်တို့သည် ဆီးဆေးသမားတော်ကြီး၏ ဆေးတိုက် ဘေးရှိ ကားဂိုဒေါင်ကို ရှင်းလင်းကြလေ၏။ ရေများဖြန်း၍ မြေသိပ် အောင် ပြုလုပ်ကြလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ထိုကားဂိုဒေါင်ရှေ့သို့ ထွက်၍ စုရုံးကာ ကို နောင်ဘီအား မျှော်နေကြလေ၏။ ၁၀ နာရီထိုးခါနီးလောက်တွင် လခြမ်းပေါ်တွင် ကြယ်တံဆိပ်တပ်ထားသော သင်္ဃန်းကျွန်းဘတ်စ်ကား တစ်စီး လာ၍ရပ်၏။ ထိုကားပေါ်မှ ကိုနောင်ဘီ ဆင်းလာ၏။ ထိုနောင် ဘီသည် ဗယ်ရီကတ်ကဲ့သို့ အနီရောင်ဦးထုပ်ပြားကလေးကို ခေါင်းတွင် ဆောင်းထား၏။ ထို့ကြောင့် မိုးသီးသည် ယာကွတ်ပြောသွားသော "ဦးထုပ်နီနောင်ဘီ" ဆိုသည်ကို သတိရ၍ ပြုံးမိလေ၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကိုနောင်ဘီ၏ ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့သည် ထိုဦးထုပ်ကလေးနှင့် လွန်စွာလိုက်ဖက်လှလေ၏။

ကိုနောင်ဘီသည် မိုးသီးကို ပြုံးပြုလိုက်လေ၏။ မိုးသီးကလည်း ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ကိုနောင်ဘီက...

"ကဲ... မောင်မိုးသီးရေ...၊ မင်းတို့အလိုရှိတဲ့ ဝိတ်ပြားတွေ၊ ရှေ့တန် တွေ၊ ဒမ်ဘယ်တွေ၊ စပရင်တွေ အပြည့်အစုံပါပါတယ်ကွာ...၊ ဟောဒီမှာ

"မာဆယ်လ်" ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားစာအုပ်နှစ်အုပ်လည်း ဝယ်လာသေးတယ်။ ကြွက်သားတွေ ဖုထစ်နေတဲ့ ဗလမောင်တွေရဲ့ ပုံတွေ အများကြီးပါတယ် ကွ။ သူတို့ပုံကို မှန်ဘောင်သွင်းပြီး ချိတ်ထားရမယ်ကွ...၊ ဒါမှ ဝိတ်မတဲ့ အခါ အားကျပြီး ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်မှာပေါ့ကွာ..." ဟု ဆိုကာ စာအုပ် နှစ်အုပ်ကို မိုးသီး၏လက်သို့ပေးလိုက်လေ၏။

ကားပေါ်တွင် ပါလာသော ဝိတ်မသည့် ပစ္စည်းများကို မိုးသီး၏ သူငယ်ချင်းများကသယ်၍ ဝိတ်ရုံအတွင်းသို့ သွင်းကြလေ၏။ ထို့နောက် မောင်သိန်းသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှာ၍ ယူလာပြီးလျှင် ကိုနောင်ဘီ အား...

"အစ်ကိုကြီး ထိုင်ပါ..." ဟု ဆိုကာ ချပေးလေ၏။ ထို့နောက် ချိုင့်ဖြင့် ဝယ်လာသော လက်ဖက်ရည်အား ပန်းကန်လုံးအတွင်းသို့ ပြောင်းထည့် ပြီးလျှင် ကိုနောင်ဘီအား ဧည့်ခံကြလေ၏။

ထို့နောက် မိုးသီးနှင့် လူငယ် ၁၂ ဦးသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချပြီး လျှင် ကိုနောင်ဘီကို လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့ကြလေ၏။ ထိုသို့ ကန်တော့ရင်း မိုးသီးက...

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ကျေးဇူးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ၁၃ ယောက်တော့ ကာယဗလနဲ့ ပြည့်စုံကြတော့မှာပါ..၊ အဲဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင်ကို ကန်တော့တာပါ..." ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုနောင်ဘီက...

"အခုလို လူသွားလမ်း ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ထိုင်ဖို့ ကုလားထိုင် တစ်လုံး ရှာထားတာရယ်..၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ဧည့်ခံဖို့ လက်ဖက်ရည် ဝယ်ထားတာရယ်..၊ ပြီးတော့ အခုလို လက်အုပ်ချီပြီး ထိုင်ကန်တော့တာ ရယ်ဟာ မောင်မိုးသီးရဲ့ အစီအမံတွေဖြစ်မယ်ထင်တယ်..." ဟု ပြော လိုက်ရာ အုန်းမြင့်ဆိုသော သူငယ်လေးက...

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး..." ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

"မောင်မိုးသီးဟာ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် အကွက်ချပြီး လုပ်တတ်တဲ့ အကွက်သမားကွ...၊ "မန်းနီအောင် ပရိုဂရမ်" လို့ ခေါ်တယ်ကွ...၊ မင်း တို့တွေ ဝိတ်ရုံအတွက် ပြည့်စုံသွားပြီပေါ့...၊ နောက်နောင်လည်း မောင် မိုးသီးရယ်...၊ လိုအပ်ရင် အစ်ကိုကြီးဆီလာခဲ့ပါ...၊ ကောင်းတဲ့အလုပ် အတွက် အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်..." ဟု ကိုနောင်ဘီက ပြောဆိုကာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေတော့၏။

★

အခန်း (၆)

မိုးသီးတို့လူစု ကြွက်သားများ ဖောင်းကြွလာခြင်း

ထိုနေ့တွင် ၎င်းတို့၏ အလေးမ၊ရုံကလေး စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့လေ၏။ မ၊ရမည့် နည်းစနစ်ကို မိုးသီးက ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်သိန်းက...

"နေစမ်းပါဦး မိုးသီးရယ်...၊ ငါတို့အားလုံး တစ်ယောက်မှ အလေးမ၊ဖူးတာမဟုတ်ဘူး...၊ မင်းလည်း မ၊မဖူးဘူးကွာ...၊ ဒီအထဲမှာ မင်းက ငါတို့ကို အလေးမ၊နည်း ပြတယ်ဆိုတာ ငါတို့က ဘယ်လိုလက်ခံရမှာလဲ..." ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျန်သောသူများကလည်း မောင်သိန်း၏ စကားမှာမှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံကြလေ၏။ ထိုအခါ မိုးသီးက...

"အလေးမ၊နည်းကို ငါလည်းမတတ်ပါဘူး၊ သိလည်း မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အလေးမ၊မယ်လို့ စိတ်ကူးကတည်းက ကျောက်မြောင်းဈေးနားက ဆေးပေးခန်းရှေ့မှာ အမြဲရောင်းတဲ့ စာအုပ်ဟောင်းရောင်းသမား ဦးလှဖေဆီက ပဲရောဦးဆန်နီရေးတဲ့ အလေးမ၊နည်းဆိုတဲ့ စာအုပ်ဟောင်းကလေးကို သုံးမတ်နဲ့ ဝယ်ဖတ်ရတာ...၊ အလွတ်တောင်ရနေပြီဟေ့၊ အခုမှ တကယ်မရတာ၊ စာအုပ်ဖတ်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ မ၊နေတာကြာပြီ ကိုယ့်လူတို့ရေ" ဟု ဆိုကာ တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော ၎င်း၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပဲရောဦးဆန်နီ၏ စာအုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။

၎င်း၏ သူငယ်ချင်းများလည်း ထိုစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်ကြရာ အတွင်းတွင် ခဲတံနီပြာဖြင့် သားထားသောစာကြောင်းများ၊ ထို့နောက် စာအုပ်၏ နောက်ဆုံးတွင် စက္ကူအဖြူကပ်၍ ရေးထားသော စာများ တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာများတွင် လက်မောင်းရှေ့သား (ဘိုင်ဆတ်) ကြီး လာရန် မ,နည်း (စာမျက်နှာ ၁၀)၊ လက်မောင်းနောက်သား (ထရိုင်ဆယ် ကြွက်သား)များ မ,ရန် (စာမျက်နှာ ၁၁-၁၂)၊ ရင်အုတ်ကြွက်သားများ ထွားစေရန် (စာမျက်နှာ ၂၀ မှ ၂၃) စသည်ဖြင့် အလွယ်ရှာဖွေနိုင်ရန် စီမံ ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ် ၁၂ ဦးက မိုးသီး အား...

"တော်ပါတယ် မိုးသီးရယ်..." ဟု ပြောကာ ဆလံပေးလိုက်ကြလေ တော့၏။ ထို့နောက် မောင်သိန်းက...

"ယုံပါပြီကွာ...၊ မင်းပြောတဲ့နည်းအတိုင်း မ,မယ်...၊ မင်းက အမြဲတမ်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာကိုးကွ...၊ အဲဒီတော့ မင်းက အမြဲတမ်းတို့ရဲ့ဆရာဖြစ်ပြီး၊ ငါတို့ကို အမြဲတမ်း တပည့်ဖြစ်နေတော့ တာပဲ၊ အဲဒါကိုလည်း ကျေနပ်ပါတယ် ငါ့လူရာ..." ဟု ပြောလိုက်လျှင် အုန်းမြင့်က...

"မကျေနပ်လို့ မရဘူးငါ့လူ...၊ ဒီကောင်က အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေ တာ...၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ငါတို့အတွက်လည်း သူကပဲ အနစ်နာခံတတ် တယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့ကိုပဲ ခေါင်းဆောင်နေရာ ထားရမှာပဲ..." ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏။

ဝိတ်မ,၍ ပြီးသောအခါ အိမ်သို့ မပြန်ကြသေးဘဲ ဝိတ်ရုံအတွင်းပင် စကားစမြည် ပြောနေကြလေ၏။ ထိုသို့ ပြောရာတွင် မိုးသီးက...

"ငါတို့ ဝိတ်မ,ဖို့အတွက် ကိုနောင်ဘိက မ,တည်ပေးပြီးပြီ...၊ ကျန်တဲ့

လိုအပ်တာလေးတွေကိုတော့ ငါတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ရမှာပဲ။ အသေးအဖွဲ့ ကလေးတွေကစပြီး သွားပြီးအကူအညီတောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး...။ အဲဒီ တော့ ဟောဒီမှာ ကျောက်မြောင်းဈေး သံဖြူဦးဘပုဆိုင်က စုဗူးလေး တစ်လုံး ဝယ်ထားမယ်ကွာ...။ ဝိတ်လာမတိုင်း ဆယ်ပြားထည့်ရမယ် ကွာ...။ အဲဒီလိုဆိုရင် တစ်လဆိုရင် တစ်ယောက်ကို သုံးကျပ်စီလောက် ကျသွားမယ်။ ၁၃ ယောက်ဆိုတော့ သုံးဆယ့်ကိုးကျပ်လောက်ရတာပေါ့ ကွာ။ အဲဒါနဲ့ပဲ လိုတဲ့ဟာလေးတွေ ဝယ်ရမယ်ကွ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျန် လူငယ်အားလုံးက ထိုစကားကို သဘောတူကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးသီး၏ အလေးမသော ရုံကလေးသည် စတင်၍ ရှင်သန်လာလေတော့၏။ တက်လွယ်သော အရွယ်များဖြစ်သဖြင့် သုံးလ ခန့်ကစားမိလျှင် လက်မောင်း၊ ရင်အုံ၊ ချိုင်းအောက်မှ "ဝင်း" ဟုခေါ် သော အသားများလည်း စတင်ဖွံ့ဖြိုးလာလေတော့၏။

၎င်းတို့လည်း ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး၏ ရှေ့တွင် ကိုယ်ဟန်တပြပြ လုပ်လျက် ရှိကြလေတော့၏။